

Három almás mese

Szerző: Anita | Gyümölcsök, gyümölcsök-kiemelt, Játékörletek, Mese, Ősz | Nincsenek hozzászólások

Almás mesék – ilyenkor ősszel még a mesemondást is “felhasználhatjuk” annak érdekében, hogy a gyerekek figyelmét az adott évszakra, annak jellemző jegyeire irányítsuk. Persze ez nem azt jelenti, hogy csak őszi gyümölcsökkel kapcsolatos meséket lehet mondani, de ha egy adott héten például minden az “almáról” szól, akkor nyugodtan választhatjuk a következő történeteket a mesemondáshoz:

Sutov: Az alma

Marika egy szép kora nyári napon kiment a kertbe és örömmel látta, hogy az almafán egy szem gyönyörű, piros érett alma mosolyog le rá.

„Jó lenne ezt a szép piros almát leszedni!” – gondolta. De ő még nagyon kicsi volt, az ágat nem érte el, ezért segítségre volt szüksége. Marikának sok barátja volt: a hosszúfülű nyuszi, a kis tarka boci, még a fekete varjú is.

„Ők biztosan segítenek nekem!” – gondolta Marika és el is ment mindjárt a bocihoz. Együtt mentek vissza a kertbe.

A boci kérlelni kezdte az almafát:

– Kedves fácska, add le a szép piros almádat Marikának...- és mert a fa nem mozdult, a boci nekidőlt és úgy mozgatta, bökdöste, ám az alma mégsem esett le.

Akkor a nyuszt kereste meg Marika.

– Segíts nekem, kérlek! – és elmondta, mi a gondja.

– Megyek, máris megyek! – készségeskedett a tapsifüles, de hiába ugrált a fa alatt, az almát nem érte el, sehogy nem tudta leszedni.

Ment a kislány a varjúhoz.

– Segíts nekem a piros almát leszedni a fáról! – kérte.

– Jobb is, hogy engem kértél! A nyuszi kicsi és butácska ahhoz, hogy segíteni tudjon neked. –

dicsekedett a varjú.

Fel is röppent, körbe-körbe röpködte az almát, meg- megcsipegette a szárát, meg a fa ágát, de az alma nem mozdult, maradt a helyén. El is szégyellte magát a varjú, hogy még dicsekedett is, mégsem tudja az almát leszedni.

Marika pedig most már a szelet kérte: fújja le neki az almát.

Jött is a szél, fújt, egyre erősebben és erősebben – az alma mégsem esett le.

Marika már-már elpityeredett és arra gondolt: nem kéri már senkinek sem a segítségét.

Odaállt a fa elé és kérlelni kezdte:

– Légy olyan jó almafácska, add nekem az érett, szép piros almádat!

Az almafa ekkor megszólalt:

– Gyere közelebb, Marika!

Marika közelebb lépett, az almafa megrázkódott és a gyönyörű piros, érett alma leszakadt az ágról, leesett, egyenesen a kislány kezébe.

Nyomtasd ki a mesét!

Szutyetjev: Az alma

Késő ősze járt az idő. A fákról már réges-régen lehullottak a levelek, egyedül csak a vadalmafa legtetején árválkodott egyetlenegy alma.

Nyúl futott át az erdőn, és meglátta az almát.

Hogyan lehetne megszerezni? Nagyon magasan van – nem tud odáig felugrani.

– Kárr – kár!

Körülnéz Nyúl, és meglátja, hogy a szomszédos fenyőfán ott üldögél a Varjú, és jóízűen nevet rajta.

– Hallod-e, Varjú koma! – kiáltotta a Nyúl. – Szakítsd le nekem azt az almát.

Varjú átrepült a fenyőről a vadalmafára, és letépte az almát. De az kiesett a csőréből, le a földre.

– Köszönöm szépen, Varjú koma! – kiáltotta a Nyúl, és fel akarta emelni az almát, de az – uramfia, mit látnak szemei?! – szusszant egyet, és elszaladt.

– Hát ez meg miféle csoda?

Megijedt a nyúl, de aztán rájött, mi történt. Az alma a fa alatt összegömbölyödve alvó Sündisznócska hátára pottyant. Az álmából fölriasztott Sündisznócska ijedtében futásnak eredt, és tuskéin magával vitte az almát is.

– Állj meg, állj meg! – kiáltozott Nyúl. – Hová viszed az almámat?

– Ez az én almám. Leesett a fáról, és én elkaptam.

Nyúl odaugrott Sündisznócskához

– Azonnal add vissza az almámat! Én találtam rá!

Odarepült hozzájuk a Varjú.

– Felesleges vitáznotok, ez az én almám, én téptem le a fáról, magamnak!

Sehogy sem tudtak megegyezni, mindegyikük a magáét hajtogatta, kiabálta:

– Ez az én almám, az enyém!

Veszekedésük felverte az erdő csendjét. Verekedésig fajult a dolog: Varjú csőrével belecsípett a Sündisznócska orrába, Sündisznócska tuskéivel megszúrta Nyulat, Nyúl pedig oldalba rúgta Varjút...

Ekkor ért oda hozzájuk a medve. Rájuk bömbölt:

– Mi történik itt?! Mi ez a lárma?!

Azt felelik a veszekedők:

– Mihail Ivanovics, te vagy itt az erdőn a leghatalmasabb, a legbölcsebb. Légy te a bíró. Azé legyen az alma, akinek te ítéled.

Ezzel elmesélték a medvének, hogy s mint esett a dolog. Medve gondolkodott, töprengett egy ideig, megvakarta a füle tövét, aztán megkérdezte:

– Ki találta az almát?

– Én! – felelte a Nyúl.

– De ki tépte le a fáról?

– Bizony, hogy én! – káromta a Varjú.

– Jól van. De ki kapta el?

- Én kaptam el! – kiáltotta Sündisznócska.
- Nos, hát akkor – ítélte a Medve – mindhármótoknak joga van az almára.
- De csak egy almánk van! – kiáltotta egyszerre Sündisznócska, Nyúl és Varjú.
- Osszátok el az almát szép egyforma darabokra, és mindegyiktek vegye el a maga részét.

Megint egyszerre kiáltották mindhárman:

- Hogy a csudába nem jutott ez az eszünkbe?

Sündisznócska elvette az almát, és négy egyforma részre vágta. Egy darabot a Nyúlnak kínált.

- Tessék, ez a tiéd, Nyúl, mert te láttad meg elsőnek.

A másodikat Varjúnak adta.

- Ez a tiéd, mert te tépted le.

A harmadik darabot ő nyelte le.

- Ez az enyém, mert én kaptam el.

A negyedik darabkát pedig a Medve mancsába nyomta.

- Ez a tiéd, Mihail Ivanovics.

- Ugyan miért? – ámuldozott a Medve.

- Azért, mert te békítettél össze és vezettél a helyes útra bennünket!

És mindannyian megették a részüket az almából, és mindenki elégedett volt, mert a Medve igazságosan döntött, senkit sem bántott meg.

Nyomtasd ki a mesét!

Készítsd el a legismertebb őszi mesék bábjait!

🍁 Sün Balázs

🍁 Az alma

🍁 A répa

🍁 Iciri piciri

Megnézem

Fésűs Éva: A hencidai aranyalma

Megérett a hencidai király almája! ... De nem ám akármilyen alma, hanem aranyalma, és nem is napsugár érte, hanem muzsikaszó. A hencidai aranyalma csak akkor növekszik, ha valaki muzsikálgat neki, de úgy, hogy egyszer sem fog hamis hangot se hegedűn, se furulyán, mert amint eltéveszti a dallamot – abban a szempillantásban éretlen alma koppan az ügyetlen muzsikus feje búbján.

Az idén sok bosszúsága volt az öreg királynak, mert ahány zenészt a fa alá ültetett, az mind rosszul furulyázott, hamis hangon játszott, és az almafa alja már telistele volt idő előtt lepotyogott, éretlen almával.

Mi lesz, ha egy sem érik meg? Hiszen a fa csak hétévenként terem, akkor is azért, hogy férjhez mehessenek a királylányok. Mert Hencida országában úgy szokás, hogy a királykisasszonyok aranyalmát dobnak az ablakuk alá sereglett kérőknek, és aki elkapja, ahhoz mennek feleségül. Így ment férjhez a királykisasszonyok édesanyja, nagyanyja, dédanyja, de még az üköreganya is.

Nem csoda hát, hogy szívszorongva hallgatták a sokféle muzsikát, és keserves könnyekre fakadtak, valahányszor a király egy-egy ügyetlenkedőt elzavart az almafa alól.

– Jaj, ha nem érik meg, hét évig nem megyünk férjhez! – zokogott a legidősebb királykisasszony.

– Mit csináljak, édes lányom? – mérgelődött a király. – Ilyen zenebonától még az aranyalma is megférgesedik!

Egyszer aztán, egy szélcirógatta hajnalon, váratlanul csodálatos hegedűszó csendült fel az almafa alatt. Világot járó vándorlegény telepedett alája, és anélkül, hogy tudta volna, mi a szokás ebben az országban, hegedülni kezdett.

Tüstént kinyílt a palota ablaka. Kikandikált rajta a legidősebb királylány, azután a középső, majd a legkisebbik. Kinézett a király, a hoppmester, az apródok, az udvarhölgyek, és amikor már mind kigyönyörködték magukat a muzsikában, még egyszer kikukucskált a középső királykisasszony. Ott is maradt az ablakban, három nap, három éjjel hallgatni a hegedűszót.

Örült a király a kristálytisza hangú zenének. Nagy zacskó aranyat dobott a legényke lábához, nehogy almaérés előtt odébb álljon. De az nem pénzért húzta, hanem most már azért, mert a középső királykisasszony mosolya úgy megbabonázta, hogy nem bírta abbahagyni.

Gömbölyödtek a fán a gyümölcsök, mintha varázsütés érte volna őket. Harmadnap hajnalán vidám harsonaszó adta hírül országnak, világnak, hogy végre, valahára megérett a hencidai aranyalma! Jöhetnek a kérők, deli hercegek és gazdag királyfiak, Óperencián innen és túlról.

A legényke még egyre hegedült, csak akkor ocsúdott fel, amikor két markos katona elpenderítette a fa alól, és a király kikiabált az ablakon:

– Elég volt, elmehetsz!

– Dehogy megyek felség! – válaszolt a legény. – Én nem az almafának, hanem a középső királykisasszonynak hegedültem!

– Akkor is eredj hátrább, megkaptad az árát! – lármázott őfelsége, mert röstellte, hogy a vándorlegény az előkelő kérők közé keveredik

No, az nem is keveredett, hanem elpirult és félreállt, de az aranyakat előbb mind kiszórt az útra.

Már éppen kezdtek gyülekezni a királyfiak. Rálépkedtek az aranytallérokra, nehogy poros legyen a csizmájuk. Nevetgéltek, találgatták, hogy melyikük lesz szerencsés!...

Hát, amikor megkezdődött az aranyalmaünnep, a legidősebb királykisasszony almáját tüstént elkapta a Burkus király fia, a legkisebbikét meg egy daliás herceg. De hová gurult a középső királylányé? ...

Az bizony sehová, mert ő ki sem dobta az ablakon.

A kérők zúgtak, türelmetlenkedtek odalent, az öreg király homloka pedig olyan tüzes lett a méregtől, hogy vizes borogatásokat kellett váltogatni rajta. Még ilyet! Hogy egy haszontalan kis királylány felrúgta a sok száz éves törvényt! Még hozzá nem is a legkisebbik, akinek mindig többet megengednek, hanem a középső! ...A középső? ... Hallatlan!

Az egész udvar apraja-nagyja körülvette a rendbontót. Ki szép szóval, ki fenyegetéssel próbálta rábeszélni, hogy dobja már le azt az aranyalmát, ha nem akar szégyent hozni király apja fejére. Hencida ország jó hírnevére. De a királykisasszony kijelentette, hogy azért nem dobja le, mert az egybesereglett kérők közül senki sem szereti őt igazán.

Több se kellett a fényes kérőknek! Mellüket döngetve, hangos szóval bizonygatták, hogy dehogyisnem, hiszen azért akarják feleségül venni!

– Ez semmi! – legyintett a középső királykisasszony. – Előbb válaszoljatok egy kérdésemre!

Feszült csend támadt: még a szúnyog tüszentését is hallani lehetett. A királykisasszony így szólt:

– Túl az üveghegyen, sárkányok várában, aranykalitkában van egy csalogány. Aki annak az énekét hallgatja, az minden este drágagyöngykönnyekkel sírja tele a párnáját. Feleljetek hát, szép királyfiak, deli hercegek: dacolnátok-e széllal, megküzdénétek-e rémmel, csakhogy elhozzátok nékem azt a madarat?

Megzendült az egész palota a kérők válaszától:

– Dacolnánk! . . . Elhoznánk! . . . Akár tüstént indulnánk!

Az öreg király majd' megsüketült, mégis vígan csapott a térdére:

– No, látod, édes lányom, mennyire szeretnek! Mind elhoznák néked!

A királykisasszony megrázta okos fejecskéjét.

– Téved, édesapám! Ott legesleghátral áll egy vándorlegény, az ki se nyitotta a száját!

– Nahát! – zúdult fel mindenki nagy szörnyülködéssel, a királykisasszony pedig megismételte a kérdést:

– Mondd meg te is, vándorlegény, dacolnál-e széllal, megküzdénél-e rémmel, hogy elhozd nékem azt a madarat?

– Egy tapodtat se mennék érte! – kiáltott a legény.

– Nem-e? – gerjedt újra haragra a király. – Aztán miért nem?

– Azért, mert én azt akarom, hogy a királykisasszony sohase ejtsen könnyet, még akkor sem, ha valamennyi drágagyöngyé válik.

– Hallja ezt, édesapám? – ujjongott a középső királylány. – Most már biztosan tudom, hogy csak ő szeret engem igazán!

Tüstént odadobta az aranyalmát a legénynek, mielőtt még bárki más utánakaphatott volna.

Elkapta a legény, mindenki szeme láttára a szívéhez szorította. Ez ellen még a hencidai törvénytudósoknak sem lehetett kifogásuk.

A sok fényes kérőnek tátva maradt a szája. Erre bizony nem gondoltak, csak a gazdagságra.

Szégyenünkben úgy eloldalogtak, hogy még a lakodalmi ebédet sem várták meg, pedig illendőségből marasztalták őket.

Sebaj! . . . Nélkülük is elfogyott a birkapaprikás!

Mire odaértem, már a levét is kimártogatták, csak az utolsó cseppje rezgett a hencidai király bajuszán!

Nyomtasd ki a mesét!

Készíts érdekes őszi játékokat egyszerűen a gyerekeknek!

Gyere az Őszi Játéktárba!